

11 November 2015

Oorlog, zo dikwijls een spel om grenzen! En het erge van oorlog is niet alleen dat hij doden maakt, maar ook beesten van levenden, citaat van Johan Daisne.

beste Marcel en Charel, levende getuigen

dames en heren

Vandaag herdenken we de slachtoffers die vielen in de Tweede Wereldoorlog, en in andere oorlogen. Een moment van bezinning en respect voor de overledenen maar ook voor elkaar, is hier op zijn plaats. Vandaag vieren we dat we door hen vrij zijn, dat wij niet in onderdrukking hoeven te leven, dat we onze eigen keuzes mogen maken en geen honger, angst en oorlog meer kennen. De Tweede Wereldoorlog lijkt zo ver weg, maar wordt nog vaak beschreven in de literatuur, omdat we absoluut niet zouden vergeten.

Elke grote oorlog laat drie legers in het land achter; één van invaliden, één van rouwdragenden en één van leeglopers, gereed tot iedere misdaad, zei Benjamin Franklin, een groot Amerikaans staatsman.

Misdaden tegen de menheid werden er begaan en worden er nog steeds begaan, mensen leren het nooit! Zowel langs de kant van de zogezegde winnaars: ik citeer uit het stripboek V-bommen op Antwerpen:

Tijdens hun zoektocht naar Edward komen Mathias en Lisa in Mortsel terecht. Wat ze daar te horen krijgen, schokt hen diep. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd Mortsel het slachtoffer van 'friendly fire'. Op 5 april 1943 om half vier ging het alarm af. Het gerommel van vliegtuigen weerklonk. Boven Mortsel verschenen 82 Amerikaanse bommenwerpers. Bedoeling was dat de Amerikanen 283 ton bommen op de Erlafabriek zouden droppen. De Amerikanen hadden de vliegroute doorgekregen van het verzet, waarbij het de bedoeling was zo weinig mogelijk burgerslachtoffers te maken. Maar het was niet de fabriek die in de as werd gelegd, maar het volledige stadscentrum. 'Friendly fire' doodde in dit geval 936 burgers, onder wie 209 kinderen. Het was één van de grootste tragedies uit de Tweede Wereldoorlog.

Misdaden tegen de mensheid, ook langs de kant van de potentiële verliezer:

ik citeer

6 juni 1944, 8 u 's morgens. Bij veldmaarschalk Rommel rinkelt de telefoon. De befaamde 'Woestijnvos' is eindelijk nog eens thuis, in Duitsland, om de vijftigste verjaardag van zijn vrouw te vieren. Aan de Atlantikwal in Frankrijk is immers alles rustig; wegens het barslechte weer is er geen gevaar voor vijandelijke acties. Fout gedacht: gebruikmakend van een tijdelijke weersverbetering zijn de geallieerden geland op de stranden van Normandië; veldmaarschalk Rommel is in alle staten.

De slag om Normandië die 2,5 maand duurde, (6/6/1944 tot 25/08/1944) eiste zo'n 425.000 slachtoffers waarvan 209.000 geallieerden en ongeveer 200.000 Duitsers.

Aan welke kant ook, enkel verlies, sommigen kregen nooit een eigen graf, zelfs in de dood was hun geen privacy gegund.

In zijn roman 'van het Westelijk front geen nieuws', beschrijft Erich Remarque de gevoelens van een jonge Duitse soldaat die juist een tegenstander heeft gedood, ik zou deze tekst in alle talen willen vertaald zien en iedereen zou hem vanbuiten moeten kennen, zeker diegenen die zichzelf superieur wanen en met 'andersdenkenden' slechte bedoelingen hebben:

KAMERAAD

Je was voor mij niet meer dan een idee in mijn hoofd die me hiertoe heeft aangezet, dat idee heb ik doodgestoken. Nu besef ik voor het eerst dat je een man bent zoals ik. Ik dacht aan je granaten, aan je bajonet, en aan je wapens; nu zie ik je vrouw, zie ik je gezicht, en zie ik wat we gemeen hebben. Vergeef me kameraad. We begrijpen de situatie altijd pas wanneer het te laat is. Waarom vertellen ze ons nooit dat jullie net zulke arme donders zijn als wij, dat jullie moeders even bezorgd zijn als de onze, dat we dezelfde angsten hebben voor de dood, hetzelfde sterven en dezelfde doodstrijd. Vergeef me kameraad, hoe zou jij nu ooit mijn vijand kunnen zijn?"

Oorlog: absurd, en het enige spel waarbij beide partijen verliezen!

Ook hier in Geel werd hevig slag geleverd, tussen 10 en 23 september 1944 verloren meer dan 1100 mensen, zowel militairen als burgers, het leven. Het monument waar we hier staan, herinnert ons aan al die gesneuvelden en de

gesneuvelden van de eerste WO, altijd wel iemands vader of iemands kind!

Dit monument van de gesneuvelden werd ingehuldigd op 11 november 1971 in de hoven van de vroegere dekenij in de Nieuwstraat.

Het kunstwerk is ontworpen door architect Dhr. Van Genechten en gemaakt door de Geelse kunstenaar-beeldhouwer Dhr. Jef Goris.

Begin augustus 1992 verhuisde het 17-ton zware monument naar deze plaats.

Tussen die namen zien we een reikende hand: deze hand symboliseert de hunker en de hoop van vele mensenharten naar vrede en samenhang.

Want mensen, dat kan elkaar toch wel iets aandoen! En we leren het nooit! Ook vandaag zijn mensen op de vlucht voor oorlog, voor geweld, omdat men het grote gelijk wil krijgen ten koste van de ander. Geweld gebruiken om grondgebied toe te eigenen, geweld gebruiken omdat jouw religie de juiste is en niet die van de ander. Geweld gebruiken om politieke structuren omver te werpen. De methodes die gebruikt worden, zijn aangepast aan de moderne tijd, het leed dat wordt veroorzaakt blijft wel hetzelfde! Gebroken families en gezinnen, mensen op de dool, mensen die niet meer weten van welk hout pijlen te maken.

In de "GVA" van 29 oktober las ik het verhaal van de 105 jarige Bibihal Uzbeki, die nog steeds droomt van een beter leven, ver weg van bommen en oorlog. Ze trok met haar familie mee, weg uit Kunduz, Afghanistan, richting Europa. Liefst 20 dagen had de reis van Afghanistan naar Europa geduurd. Haar zoon en kleinzoon droegen haar vaak op hun rug. De familie hoopt ooit Zweden te bereiken, hun gedroomde eindbestemming. Op die leeftijd, zo'n tocht mee aanvatten, dat doe je niet zomaar, daar is heel veel miserie aan vooraf gegaan; de som van alle leed in de wereld blijft altijd gelijk, maar ze is in ongelijke parten verdeeld.

In de vluchtelingencrisis hebben we het einde nog niet gezien: 'ze komen en ze zullen blijven komen, ook in de winter' kopte een bekende krant.

Vluchtelingen: iedereen wordt er door gevat, iedereen heeft er een mening

over. We worden emotioneel helemaal door elkaar geschud, enerzijds ons geweten, onze opvoeding, onze cultuur die leerde dat 'vreemdelingen herbergen' één van de 7 werken van barmhartigheid is.

De Vluchtelingenconventie van Genève en haar protocol, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en het Europees Mensenrechtenverdrag worden hierbij gezien als een inspirerende leidraad en rechtsmiddel.

Elke persoon heeft recht op een leven in vrede, vrijheid en veiligheid.

Elke persoon wiens leven, integriteit of vrijheid wordt bedreigd en die nood heeft aan bescherming heeft recht op bescherming.

Maar anderzijds is er onze eigen moeilijke economische situatie, elke euro moet niet in 2, maar in 4 gedeeld worden. Een enorme wachtlijst van eigen mensen die wachten op een huis of een appartement via de sociale huisvesting. Alleenstaande moeders of vaders die kinderen moeten opvoeden en naar school laten gaan, mensen die juist wel of juist niet slagen in het afbetalen van hun woning of van schulden. Mensen met hoge kosten voor gezondheidszorg ... voor velen zijn de persoonlijke limieten bereikt, het wordt moeilijk om er nog problemen bij te nemen. Een moeilijke discussie, geen zwart-wit verhaal.

Landen in oorlog, mensen op de vlucht, verhalen zo oud als de mensheid zelf. Laat ons vandaag stil zijn, eren, en dankbaar zijn. Want alleen dankbare mensen kunnen gelukkig zijn. Dankjewel helden uit het verleden, respect voor wat jullie deden om ons in vrede te laten leven. Een gemeend dankjewel aan de mensen die zich vandaag inzetten - soms ook niet zonder gevaar- voor onze veiligheid.

De partners van het veiligheidshuis, onze politie mensen en onze brandweermannen geloven in een hartelijke samenleving waar:

-mensen op elkaar kunnen rekenen,

- met elkaar praten en elkaar respecteren;
- iedereen van zijn rechten kan genieten en zijn plichten nakomt;
- waar openbare rust, gezondheid en veiligheid gegarandeerd zijn.

Dankjewel korpschef Dirk van Aerschot en gans uw korps, dankjewel brandweercommandant Koen Bollen en ook gans uw korps omdat jullie

Betrouwbaar en dienstvaardig,

professioneel en integer,

positief en inspirerend, dagelijks bijdragen aan onze veiligheid.

Vandaag staan we dan wel opnieuw stil bij de donkere periodes uit de geschiedenis, ik denk dat we slechts 1 boodschap moeten onthouden, en daar geloof ik echt in:

Wees bewust van de broosheid van geluk en van het leven en wees zeer dankbaar tegenover allen die ons de vrijheid schonken en ze verder voor ons willen bewaren.